

Yıllar Yaprak Dökerken

◆ Mehmet Güneş

Abdurrahim Karakoç Ağabeyimin azîz hâtırâsına

Mızrap hüzzamda gezer, ney efkâra dem tutar,
Ve hazan mevsiminde beni bir elem tutar.

Kıymeti bilinmeyen, nîmet olsa da zaman,
Hayatın parmakları Mahşer'e kalem tutar.

Her nefeste mezara bir adım yaklaşırken,
Dizde derman tükenir, sevenler mâtem tutar.

Seyyat vâdîsinde tükenen hayat gibi,
Beyhûde geçse zaman, mâziyi sitem tutar.

Nefsine meyletse de bu dünyaya gelenler,
Kul, bütün günâhına Settâr'ı hakem tutar.

Yol vardır küfre giden her bir günah içinde,
"Sırât-ı müstakîm"de beni seccâdem tutar.

Elest Meclisi'ndeki "Kal ü Belâ" aşkına,
Hakk'ı tesbih ederken kirpiklerim nem tutar.

Bir türlü anlatamam yüreğimin sesini,
Ehl-i dil, "Allah!" diyen nabzımı her dem tutar.

"Lâlê"nin nusretiyle gönül müheyyâ olur,
Aşkın derûnundaki sırrı muhteşem tutar.

Îlâhî sevdâ ile mayalansa kalbimiz,
Seherde yanakları "Gül" kokan şebnem tutar.

Yıllar yaprak dökerken Güneş zevâle döner,
Hakk yolunda yolcuyu yoldaki özlem tutar.

Bir ömrü yudumlayıp, Sen'den Sana gelirken,
İnş'Allah elimizden Resûl-i Ekrem tutar.

Bir Daha Sevmem

◆ Semra Kaygun

Kurduğum hayali kaç kere yıktın,
Gözlerim çağlasa, bana dön demem.
Ben gönül kapıma taktım kilidi,
Sen melek olsan da bir daha sevmem.

Adımı sil artık dudaklarından,
Gözyaşın düşmesin yanaklarından,
Ben kaçtım bu şehrin sokaklarından,
İzimi bulsan da bir daha sevmem.

Kurudu sonunda fincanın dibi,
Değilsin artık bu kalbin sahibi,
Her sabah ufkumdan bir güneş gibi
Kalbime dolsan da bir daha sevmem.

O solmuş resmini albümden attım,
Ömrüme bin huzur, bin neşe kattım,
İlk defa hayattan mutluluk tattım,
Saçını yolsan da bir daha sevmem.

Söz verdim adını anmayacağım,
Ağzınla kuş tutsan kanmayacağım,
Bir daha uğruna yanmayacağım,
Aşkımınla solsan da bir daha sevmem